

Nyhedsbrev nr 4 fra Lise & Jep

Tilbage efter juleferie

Det meste af december måned var Lise "alene" i hhv. Burundi og Rwanda, da Jep rejste til Danmark 4/12 for at passe sit arbejde i Desitek.

Eller – ikke helt alene! Et lille kalenderlys fra 2 gode veninder var med og gav hver aften en lille hyggestund med tanker mod familien og venner i Danmark.

I Burundi deltog Lise blandt andet i Kvindedepartementets årsmøde. To festlige dage med sang og dans og forretningsmøde med valg af bestyrelse.

Både formand Beatrice og næstformand Anne-Marie blev genvalgt med stående klapsalver. To gæve kvinder, som på hver deres måde har gjort en stor forskel for kvinder i Burundi.

I Rwanda skulle der blandt andet besøges kvindegrupper i østlige region og skrives en ny partnerskabsaftale under mellem Kvindenetværket i Danmark og i AEBR. Det blev også til en dejlig lørdag med altid festlige Esperance, hvor vi delte julemad ud til syv fattige enlige mødre, som får støtte fra en gruppe i Herlev. Den ene mor har albino-tvillinger. Et par kvikke drenge, som med støtte fra Danmark nu går på en god skole, hvor de har det godt. Albinoer er en udsat gruppe, som udover problemer med sollys osv. Ofte lider under fordomme og overtro.

Derefter gik turen til Butare, hvor vi holdt afrundingsseminar for Kvindenetværkets til dato største og mest ambitiøse projekt Dukore, som Lises forældre Hanne og Hartvig var med til at starte op sammen med Edouard.

Til seminaret skulle kvinder fra tre distrikter mødes og dele erfaringer og mål for fremtiden.

To dejlige dage – selvom en trøls forkølelse trængte sig på hos Lise.

Det var så ikke en forkølelse, men Corona, som var med fra Burundi. Og Lise og kalenderlyset måtte blive en uge længere hos Edouard i Butare, indtil den påkrævede negative PCR-test kom i hus.

Heldigvis var det en forholdsvis mild omgang, og der var gode rammer hos Edouard med eget værelse og bad, og hun blev forkælet med god mad, kaffe osv.

Da det trofaste kalenderlys ramte juleaften og Lise og Edouard sad og hyggede med kaffe og småkager og skulle til at face-time med Jep og børn og børnebørn, kom beskeden om negativ test, så hun kunne flyve hjem dagen efter. Det blev til gode juledage med familien, samt tid til lidt møder og til at komme op i omdrejninger igen, inden kursen igen blev sat mod Burundi 17/1.

Vel tilbage i Burundi igen og på vej mod Rubura fik vi den meget triste besked, at Beatrice – formanden for kvindedepartementet i UEBB – pludseligt var død af hjertestop kun 46 år gammel. Det er frygtelig trist ikke mindst for hendes mand og fem børn, men også fordi hun var en ildsjæl, som gennem de sidste fem år har gjort et kæmpe arbejde for kvinderne i UEBB.

ITBR – Præsteskolen i Rubura

I Rubura ligger udover klinik, kirke, skoler og landbrugsprojektet RAB også præsteskolen, hvor man uddanner både evangelister og præster. Vi har talt med en af de nye studerende, som startede før jul.

Niyimpagaritse Eric:

Jeg er 39 og er gift og har fire børn. Jeg er fra menigheden i Yanza i Kayanza distrikt. Jeg har gået i primærskole og senere læst teologi her i Rubura i et to-årigt program for evangelister. Jeg er nu startet på den tre-årige uddannelse for at blive præst.

Jeg er glad for at være på præsteskolen, vi bliver støttet meget.

Der er mange udfordringer, men vi beder om Guds hjælp, så vi kan fortsætte.

Det er svært med familien, som er derhjemme, for de skal have mad, børnene skal i skole osv. Normalt er det manden, som sørger for, at der er råd til ting som skolepenge, sygesikring osv.

Når jeg er hjemme fra præsteskolen, prøver jeg at sørge for, at der er mad og alt nødvendigt, imens jeg er væk.

Man betaler lidt for at gå på skolen, og landbrugsprojektet i Rubura giver mad til præsteskolen meget af tiden, og de studerende bruger 10 timer om ugen til at dyrke markerne i landbrugsprojektet.

Et hold på skolen er 16-25 studerende. Det bedste er 16-20 fordi pladsen er begrænset.

Der er fire soverum til skolen, så på nogle værelser er måske syv der må dele.

Man har selv tæpper, lagner osv. med, men skolen har senge og madrasser. De studerende er på skolen ni uger, er hjemme en måned og kommer tilbage i ni uger osv.

Når de prætestuderende ikke er her, er der undervisning for evangelister.

Vianney, som også er præst i Rubura, blev leder af skolen i 2013.

Muheto Samson er præst og har undervist på præsteskolen fra 2015 til nu.

Derudover er der gæstelærere fra Danmark og også andre lande som eks Kenya. Endelig underviser Mureretsi Joel – en af de ældre præster – i baptisthistorie.

Vianney

Samson

Med kabinetschefen på markvandring

Burundis regering forventer, at alle – også kirkerne – bidrager aktivt til landets udvikling, og man vil se resultater. En del af landets strategi er at blive selvforsynende med majs, så der opfordres kraftigt til at så majs. Derfor har UEBB's projekt DUKORE (*lad os arbejde*) fået en demonstrationsmark i Gatara kommune lidt nord for Musema. En sådan demonstrationsmark skal være mindst fem hektar og den her er syv. I september var vi med til at så majs og her en måneds tid før majshøsten, ville DUKORE gerne vise regeringens repræsentanter, at der sker noget.

Vi mødtes med DUKORE's projektleder Eric, UEBB's generalsekretær Jean-Jaques og en journalist ved provinskontoret i Kayanza for at tage en repræsentant for guvernøren med. Provinserne svarer til vore gamle amter og de ledes af en guvernør. Vi mødtes med guvernørens

kabinetschef, der skulle med os som provinsens repræsentant.

Vi talte om UEBB's arbejde og kabinetschefen undlod da heller ikke at nævne realskolen i Musema's dårlige tilstand. Han havde selv gået i skole i Musema.

På vej mod Gatara kom regnen. Demonstrationsmarken ligger 160 højdemeter ned ad en 2,5 km lang vej/sti, som nu var for glat at køre på, så vi måtte gå derned. Der gik dog først en god halv time med at skaffe gummistøvler til dem, der ikke havde egnet fodtøj med.

Vi gik igennem de 2,5 meter høje majs og nåede frem til en lille plads ved Ruvubufloden, hvor projektleder, kabinetschef og en repræsentant for Gatara kommune roste majsdyrkerne for deres bidrag til landets udvikling, for *"Et land med sultne mennesker får ikke fremgang"*.

På vej til Kayanza begyndte bilen at sige forkert i forreste hjulophæng, så vi fik et værksted til at kigge på det. Den blinde mand til højre er ikke mekanikeren.

På vej tilbage til bilerne, måtte vi have nogle pauser for at nyde udsigten og få vejret. Efter seks uger i Danmark hhv. en omgang Corona er kondien ikke helt, hvad den har været.

Det er for os altid godt at komme ud og se de forskellige projekter og møde de mennesker, som nyder godt af dem i hverdagen.

3 hurtige til Jep:

Hvad nyder du mest i Burundi? Menneskene og deres gå-på-mod

Hvad savner du mest lige nu – udover familien? Fjernvarme, stabil el- og vandforsyning og hurtigt internet

Hvad kan være besværligt i hverdagen? At skaffe selv de simpleste ting – lige nu diesel, cement, sukker og sodavand.

3 hurtige til Lise:

Hvad nyder du mest i Burundi og Rwanda? Frisk frugt og grønt hver dag og meget varierede arbejdsdage.

Hvad savner du mest lige nu – udover familien? Tage! (vores kat, som nu er blevet Søren og Augustas kat.) Mit funktionelle køkken – og de dybe samtaler med veninderne. Hernede står sproget tit i vejen.

Hvad kan være besværligt i hverdagen? Når mangel på eks brændstof gør at vi ikke kan komme så meget rundt, som vi gerne vil. Man skal også være god til at planlægge sine indkøb, så man ikke løber tør for ting inden næste gang. man kommer til byen. Og så hele Corona-testeriet når man skal rejse ud og ind!

FAKTABOKS:

UEBB – Union des Eglises Baptiste du Burundi – Baptistkirken i Burundi

ITBR - Institut Théologique Baptistes de Rubura

RAB – Rubura Agricultural Business

Rubura – gammel missionsstation i det nordlige Burundi med kirke, skoler, præsteskole, sundhedscenter og landbrugsprojekt

Bujumbura – Burundis kommercielle hovedstad. Ca. 3 timers kørsel fra Rubura.